

CENT PASSES D'UNA VIA D'HUMANITAT

MÍ 18 68	STT 17 67	EST 19-28 69-78	ANÀ 27 77	LOG 29-38 79-88	SGT 37 87	IDE 39-48 89-98	SÍN 47 97	MÍ 49- 99-
MTP 15 65	SUB 14 64	ART 16-25 66-75	FEN 24 74	CIÈ 26-35 76-85	OBJ 34 84	MTF 36-45 86-95	NOÛ 44 94	MTP 46- 96-
MÍS 12 62	STM 11 61	PSÍ 13-22 63-72	EXP 21 71	TEC 23-32 73-82	SGE 31 81	ÈTI 33-42 83-92	AMO 41 91	MÍS 43- 93-
PRÀ 10 60		PRÀ 20 70		PRÀ 30 80		PRÀ 40 90		

Nivell individual (-2): 10-49. Nivell col·lectiu (-1): 60-99

0.- LA REALITAT CONCRETA.

00.- A l'inici, arranjo el meu vestit, paro esment de la posició del meu cos, de la meva respiració. Prenc cura de fer silenci físic i d'asserenar l'ànim. Recito algun verset dels que segueixen. Em concentro en aquella passa. Medito. Contemplo. I brolla un suggeriment d'acció.

01.- Secretament a l'origen de tot - el Pare -, expressament al capdamunt de tot -la Paraula- i fonamentalment a la base de tot -l'Esperit-, ens trobem amb una Realitat que ho transcendeix tot, que ho estima tot, que ho sap tot, que ho pot tot i que ho anima tot.

02.- N'és el seu esclat la naturalesa sencera: juganera, eficaç, valuosa i misteriosa. L'instint, les evidències, les intuïcions ho testimonien.

03.- La comunió íntima, l'economia tècnica, l'ecologia ètica i l'ecumene mística s'expandeixen ufanes com les quatre grans branques de l'arbre general concret de la naturalesa: matèria -mater (11), mare- de tot vivent.

04.- Cal que tot jugui comunitàriament. Cal que tot funcioni econòmicament. Cal que tot sigui respectat ecològicament. Cal que tot ens envaeixi ecumènicament.

05.- Totes i cadascuna de les realitats naturals, per humils que siguin, tenen dret a fruit i ser felices, tenen el deure d'esdevenir útils i servir d'instruments, són d'un valor incalculable i arreen en una profunditat inabastable.

06.- La persona humana, tant si és individual -l'humà- com col·lectiva -comunitats humanes, humanitat-, no és la primera realitat natural, ni la millor, ni la més evolucionada, ni el germà gran de la resta de realitats naturals. És una realitat peculiar i genuïna entre moltes altres. Molt important per a ella mateixa, gelosa de la seva identitat i genuïnitat. Ella mateixa és particularment compromesa amb ella mateixa. Però el seu compromís general és amb tota la naturalesa que l'amara i la transcendeix.

07.- Acceptem com a lliure i responsable, competitiu i pacificador aquest compromís general. Les mateixes condicions afecten a les relacions entre humans.

08.- Les condicions acceptades són oposades dos a dos. Tanmateix són ineludibles i és tot un art conjugar les quatre. Cada persona humana és lliure i responsable, competitiva i pacificadora.

09.- Llibertat no vol dir disbauxa, vol dir creativitat. Lluita no vol dir guerra, vol dir exigència. Responsabilitat no vol dir tirania, vol dir compromís. Pacificació no vol dir passivitat, vol dir harmonia.

1.- L'HUMÀ ÉS LLIURE.

10.- Jo no vull perdre o bé he de recuperar a qualsevol preu l'esperit juganer i inquiet de la meua infància. Aquell no parar. Aquell riure franc. Les trapelleries, la murrieria i el fingiment. Aquell joc pel joc, encara sense cap finalitat, que brollava de les meves entranyes irresistiblement, que interessava tot el meu cos i captivava tot el meu esperit (60) {PRÀCTICA -2}.

11.- M'he de trobar bé amb mi mateix i protegir la meua serenitat, la meua felicitat i la meua energia interiors. Vull sentir-me enèrgic amb la seguretat que dóna la fortalesa, no la protecció. Acceptaré l'acabament de les meves forces. Però no vull dilapidar la meua energia interior. Rebutjo la felicitat que ve de la addicció al consumisme. Llibertat radical. Cerco la felicitat que dóna tota creació lliure. La meua llum és la meua intuïció (61) {SENTIMENT -2}.

12.- Aquesta lúcida i satisfactòria energia interior és arrelada en el fons misteriós de l'energia general, comprovable per via d'experimentació mística. Sabré seguir els dictats de l'apassionada i apassionant veu i força interior. Sabré fondre'm en aquest mar de terrible felicitat sense por (43, 62, 93) {MÍSTICA -2}.

13.- Aquesta energia interior, dramàtica i, fins i tot autocontradictòria, espero que fruiti, sense cap lligam esclavitzador, en desigs tendres i forts, en pensaments clars i profunds, en decisions fermes i flexibles, en accions elegants i eficaces, en sensacions fines i embriagadores, en amistats i enamoraments dolços i embogidors, com escau a una intimitat carregada de sensibilitat (22, 63, 72) {PSÍQUICA -2}.

14.- Arribat a la maduresa, jo sóc lliure, autònom, independent, emancipat, indeterminable des de fora i autodeterminable, imprevisible, sorprenent, únic, subversiu, irrepètiblle. En el meu propi centre jo no sóc res de determinat. Sóc un autèntic enigma, fins i tot per a mi mateix (64) {SUBJECTE -2}.

15.- Darrere meu tinc la "cel·la del vi", el lloc de la confiança, el "jardí amagat", la meua ànima, el meu esperit, el lloc de la serenitat i de la llibertat radical de la que cap presó em pot privar, lluny de tot soroll i de tota afecció mundana, a prop de l'Esperit i de la seva animadora, sàvia amorosa i poderosa influència (46, 65, 96) {METAPSÍQUICA -2}.

16.- Davant meu tinc tot el meu món de creativitat concreta de somni que es realitza. Vull fer de la meua vida una obra d'art meravellosa. Deixar-me curar, curar-me i curar. Deixar-me educar, educar-me i educar. Deixar-me guiar, guiar-me i guiar (25, 66, 75) {ART -2}.

17.- Damunt meu tinc la meua ment intel·ligent, que sap llegir entre línies, que sap discernir i expressar la inacabable diversitat de la realitat vivent. Estimulo la seva agudeses radicalment innovadora, creadora, poètica, endevinadora. Deixo pas al meu geni adormit. El descobreixo, el desvetllo i el realitzo, per difícil que resulti de fer. És el meu. Em faré servidor fidel de la Gràcia graciosa i gratuïta, "l'ou com balla"! (67) {SENTIT -2}.

18.- En l'íntim de la meua ment em permetré de casar intel·ligentment, no de qualsevol manera, tot amb tot. Més enllà de lligams d'herència, educació, llengua, nació, cultura..., tot resseguint amb discerniment les vies al·lucinants de l'esperit transcendent. Seré servent delirant de la Gràcia sublim (49, 68, 99) {MÍTICA -2}.

19.- En l'expressió de la meua ment em permetré d'usar tota la potència de la meua fantasia, de la meua capacitat de ficció, de la meua força imaginativa, de la meua creativitat intel·lectual. Seré servent somniador de la bella Gràcia (28,69,78) {ESTÈTICA -2}.

2.- L'HUMÀ ÉS VALENT.

20.- Jo no vull perdre o he de recuperar a qualsevol preu aquell saber viure el present "estel·lar", sense horitzó, única realitat, que era pròpia de la meua infància. Aquell "ara i res més", sense responsabilitats de passat i desigs de futur, en què consistia la meua vida. Aquell esdevenir caòtic, fecund, precís, ample, llarg, ple, clivellat de petits detalls importantíssims, que de grans no sabem viure (70) {PRÀCTICA -2}.

21.- Sóc ple del món de l'experiència directa de cada moment, viscuda en ella mateixa, estesa a tota la meua capacitat d'experimentar al marge d'idees, finalitats, egoismes, possessivitats, rigideses, fantasies, passions, comoditats, deixadeses, mandreries, simplificacions, reduccions, abstraccions (71) {EXPERIÈNCIA -2}.

22.- El meu món experimental, és en mi, sadoll de la sucositat pròpia de la meua intimitat. El visc intensament, com una vocació. M'hi lliuro feliçment com una vacació. El pateixo i el realitzo amb presència d'esperit, amb valor. En cada moment el presento davant del caos encisador de la comunitat contradictòria dels meus sentiments (13, 63, 72) {PSÍQUICA -2}.

23.- I, ahora, és un món experimental realista, limitat per les necessitats. No té portes per fugir. Exigent, cantellut, econòmic, en lluita competitiva per l'existència. El món on en cada moment em toca viure. Allà on tot costa diners. Les fantasies, els desigs, les lògiques i les conveniències romanen més enllà (32, 73, 82) {TÈCNICA -2}.

24.- Més precís. En cada esdeveniment, experiència, acte en què jo concentri la meua intencionalitat activament o passiva, és viscut com un acte admirable, inquietant, diferent, perillós, singular, únic, complet en si mateix, que suplanta i destrueix l'anterior, com la meua retina esborra cada retinograma per no emborronar el següent. "La vida és milícia". Hi ha, però, un present que només capta la superfície de la realitat. M'interessa més un altre present que, a més, té present allò que tossudament encara no ha passat del passat i allò que anticipadament ja ha arribat de l'avenir (74) {FENOMEN -2}.

25.- Cada intenció meva és per a mi una meravella, aliment del meu art de viure, novetat que esclata davant meu, que irromp en la meua vida, que desvetlla o nodreix els meus somnis, que estimula la meua força creadora. No accepto res mecànicament. Tot ho rumio, ho paeixo, ho recreo (16, 66, 75) {ART -2}.

26.- I, alhora, té una dinàmica i unes exigències pròpies, independents de mi, que se m'imposen, de les quals en tinc adequada ciència, amb les quals compto, que intento racionalitzar i transformar (35, 76, 85) {CIÈNCIA -2}.

27.- A tal fi, exercito i esmolo el meu sentit analític, la meua capacitat de discerniment, de dissecció, el meu respecte per a les diferències, per poder degustar, aprofitar i jugar amb la riquesa dels matisos de cada moment... (77) {ANÀLISI -2}.

28.- ...segons el meu gust, la meua fantasia, segons alguna il·luminació innovadora, gestada en la meua imaginació (anàlisi estètica), segons aquell principi que diu que tot es transforma. Jo, servidor de la bella Gràcia (19, 69, 78) {ESTÈTICA -2}.

29.- ...segons allò que m'és necessari, segons raó, prudència i lògica, servent de la Veritat singular, tot comptant amb supòsits funcionals de resultats previsibles (anàlisi matemàtica), segons aquell principi que diu que allò que és, és (38, 79, 88) {LÒGICA -2}.

3.- L'HUMÀ ÉS RESPONSABLE.

30.- No vull perdre o he de recuperar al preu que calgui la ingenuïtat i la veritat seriosa de la meua infància. Aquella cara greu i responsable. Aquells ulls grossos, sense ficció al darrere. Aquella prometença presa amb tota la personeta sencera. ("A sants i a minyons no els prometsis que no els dons"). Aquella transparència sense racons amagats i sense segones intencions. Aquella coherència espontània que, en trencar-se, esclata en el plor més tràgic i desconsolat, quan tot l'ésser esdevé sanglot (80) {PRÀCTICA -2}.

31.- Tot el món, per a mi, és estructurable, còsmic, el veig dotat d'una profunda possibilitat d'ordre natural. No veig la necessitat d'una habitació dels mals endreços. De vegades provo d'introduir-hi canvis. Però no accepto l'abandó, el desordre derivat de la deixadesa. Quan aprenc quelcom de nou li cerco lloc adequat. "A cadascú el seu". Igualtat d'oportunitats (81) {SIGNE -2}.

32.- Per aconseguir-ho treballo la realitat. Aprenc. Assajo. Erro. Hi torno. M'informo i informo. Economitzo. Vaig adquirint l'habilitat i l'astúcia necessàries per viure en el difícil i estimulants món. I maldo d'esdevenir útil (23, 73, 82) {TÈCNICA -2}.

33.- Per tal d'aconseguir l'harmonia amb els altres i amb el món respecto llurs lleis sempre que puc o intento canviar-les per arriscat que això sigui, si la meua consciència, ben informada i aconsellada m'ho demana. Però mai no actuo sense un profund respecte a la llei lliurement pactada (42, 83, 92) {ÈTICA -2}.

34.- Cada persona, cada vida, cada cosa, el president dels E.U.A. o l'interruptor de la llum del meu menjador, són el resultat d'innombrables esforços constructius. No vull, doncs, ser destructiu, descarat, barroer, "gamberro", ans acurat, respectuós, conservador, restaurador, constructiu, guaridor, formatiu (84) {OBJECTE -2}.

35.- Em cal estudiar tot allò que faig i tot allò que m'envolta amb concentració, minuciositat i seriositat, persona a persona, cosa a cosa, al llarg de tota la meva vida. També em cal que estudiï allò que els avantpassats han investigat amb responsabilitat, especialment durant la meva joventut (26, 76, 85) {CIÈNCIA -2}.

36.- Santificades siguin les persones, la vida, les coses. Tot allò que és, té dret a romandre en el seu ser per si mateix mentre el conjunt no demani altra cosa. Medito, busco sempre les causes i la necessitat d'identitat profundes en cada realitat determinada (45, 86, 95) {METAFÍSICA -2}.

37.- Procuo créixer en precisió mental, en ordre en els conceptes, en rigor dels termes o paraules, en racionalitat i objectivitat imparcials. Vull que les meves definicions siguin correctes formalment, clares internament i distintes les unes de les altres. Cada concepte gaudeix de la seva pròpia identitat (87) {SIGNIFICAT -2}.

38.- Els meus judicis i discursos objectius es governaran pel principi de no contradicció, segons les lleis de la sintaxi formal, la lògica, la matemàtica. I, sempre que es refereixin a realitats concretes seré servent de la Veritat de cada cosa (29, 79, 88) {LÒGICA -2}.

39.- Busco de tenir i de vigilar i millorar contínuament un model mental global propi, coherent en la seva totalitat, harmonitzador de tots els meus pensaments i discursos, exigent, just, sistemàtic i així tracto d'evitar l'esquizofrènia en un món aclaparador. Em declaro servent de la Veritat del conjunt de tota la realitat (48, 89, 98) {IDEICA -2}.

4.- L'HUMÀ ÉS AMORÓS.

40.- Jo no vull perdre o he de recuperar al preu que sigui la pau perpètua en l'amor, la confiança plena en la vida, de la meva primera infància. Després, en el nostre món difícil, abundaran les cauteles, les prudències, les vigilàncies. Però, quan era petit, m'abandonava als braços de la mare que ni tan sols encara no coneixia. No hi havia temor ni reserves en aquella entrega, ans comunió amb tota la realitat. Tot amb tot. Èxtasi contemplatiu. Valors absoluts (90) {PRÀCTICA -2}.

41.- En la meva vida d'adult, la sensibilitat, la intel·ligència, la raó, la decisió, l'acció, totes plegades, brollen de l'amor o són purs fantasmes, monstres perillosos. Els éssers només viuen submergits en l'amor. Som tots germans. Fraternitat. Globalitat en la pràctica (91) {AMOR -2}.

42.- L'amor té un caient, sovint odiós, ignorat per molts. "L'amor és dur com la mort". Per amor i només per amor seré intransigent, amb mi mateix i amb els altres, en allò que afecta les meves conviccions més fondestes i els valors més bàsics de la realitat, les columnes del món. Intransigent davant el dolor injust. Ecologia còsmica! (33, 83, 92) {ÈTICA -2}.

43.- Però l'amor té un altre aspecte que el fa adorable, l'èxtasi místic, la unió feliç, la comunió sense fronteres, l'abraçada infinita, la participació en l'energia general de la realitat. Puc, quan vull, submergir-me en aquest mar embriagador? Ecumenisme còsmic! (12, 62, 93) {MÍSTICA -2}.

44.- Sé posar-me més enllà de tot -transcendència-, on tots els éssers són l'Ésser, on tots els deus són Déu, on és integrada harmònicament la complexitat inabastable de la realitat. "Estimaràs el teu enemic". Allà sempre hi sóc jo, mort a mi, mort a tota altra cosa o persona, viu sense adherències, el Savi suprem amagat, l'Immòbil que tot ho mou... "Convé que un home mori per la salvació de tots" (94) {NOÛMEN -2}.

45.- ...tot treballant sempre en la destrucció de la destrucció, en la construcció o reconstrucció de l'harmonia del conjunt amb les seves parts, en el desenvolupament creixent "cap a la plenitud, cap a l'edat perfecta" de la realitat sencera (36, 86, 95) {METAFÍSICA -2}.

46.- ...tot vetllant els fonaments espirituals que alimenten des de sempre la meua ànima, desperta, viva, lliure, immortal si sé morir, però oberta, graciosa, amorosa, penetrable. Lloc de la soledat tancada al soroll de cada dia i de comunió oberta als missatges del cel etern (15, 65, 96) {METAPSÍQUICA -2}.

47.- Sóc aimant de la saviesa - "ho medito tot i ho conservo en el meu cor"-. Ella, sempre seductora, també s'ha enamorat de mi i m'ha posseït. "Estima, més que cap altra cosa, estar-se amb els fills dels homes". Destil·lada, al llarg dels temps, en persones, llibres, tradicions, obra de gegants de l'esperit i de l'amor, potser, amb una sola Paraula ho podria explicar tot (97) {SÍNTESEI -2}.

48.- Aquesta saviesa, d'una banda, enmig de les ideologies dominants, dibuixa sorprenents models globals, ben travats i conjuntats, sistemàtics: doctrines, teories, cosmovisions, escales de valors, sistemes, sempre hipotètics, que cal perfeccionar en continuada revisió per tal que puguin respondre integradament a les variades sol·licituds de la vida: en servei a la Veritat conjunta. Altrament patiré la desintegració esquizofrènica (39, 89, 98) {IDEICA -2}.

49.- I aquesta saviesa, d'altra banda, malgrat impediments de tota mena, obre les comportes o condicionaments de l'expressió de l'esperit i esclata en un llenguatge lliure, no homologat, més enllà d'herències, de races, d'educacions, de llengües, de nacions, de cultures. Expressió creadora de mites, llegendes, tragèdies, paràboles i rondalles: lliure i integral, servidora de la Gràcia sublim (18, 68, 99) {MÍTICA -2}.

5.- LA COMUNITAT HUMANA TRONCAL.

50.- Amb les seves capacitats pròpies originals, la humanitat s'ha multiplicat, de faicó sorprenent, més enllà dels límits característics de les altres espècies vivents. I ha generat una gran complexitat organitzativa interna. Podem detectar, amb diferents noms històrics, un poderós tronc central d'avanç i de cessió, sempre condicionada, de sobirania de baix a dalt, on el "a dalt" no és supremacia ans dependència de l'"a baix": el castell humà de les comunitats bàsiques. Una comunitat troncal és general, genuïna, generativa, no és especialitzada, ni muntada, ni mecànica. Pretén fer front a les dimensions principals de la vida dels humans amb creixent radi d'influència a mesura que es puja al castell o a l'arbre, fins a arribar a la humanitat sencera. Cadascuna, un cop madura, esdevé una nova entitat diferent a la de les anteriors, és sobirana en el seu àmbit i mereix un respecte i una atenció prioritaris, respecte d'altres realitats socials. En cada nivell (o subnivell) es dóna un tipus propi de comunitat troncal, imprescindible per bastir els nivells (i subnivells) següents, quan ho vulgui la voluntat lliure dels nivells immediats inferiors. Altrament cauen. A més d'aquest tronc ferm, es desenvolupa un ufanós brançam de comunitats humanes especials o sectorials. Mereixen tota autonomia, tot respecte i tota atenció, però sempre supeditades a les bàsiques en allò que els afecti (a les bàsiques).

51.- El 1r. tipus de comunitat troncal és el grup de convivència entre individus, pactat pels seus membres en règim d'igualtat: pis d'amics, llar domèstica, família clàssica, parella (fins i tot amb un pis per a cada component). També es pot considerar comunitat 1a el solter que viu sol però té l'actitud d'obertura i participació. Hi cap una gran varietat de formes del comú: ajuda mútua, amistat, amor, afecte, tracte sexual, convivència, economia parcialment o totalment compartida, procreació, assistència als fills, educació, atenció als parents, etc. Si fujo endavant sense resoldre aquest nivell m'enganyo i enganyo.

52.- El 2n. tipus de comunitat troncal, pactat per comunitats primeres de convivència en règim federal d'igualtat, és el grup de veïnatge. Antigament, horda, clan i, en la nostra tradició, barri rural o urbà, si les comunitats són sedentàries. Avui, per raó d'interessos barroers socioeconòmics, el barri està rebregat amb exilis i al·luvions constants d'emigrants. Països sencers nous s'han format així. També avui, convivències i veïnatsges són malmesos des d'instàncies oficials o econòmiques superiors. Cal protegir-se'n. Si fugim endavant o ens enfilem més amunt sense resoldre bé aquest nivell ens enganyem i enganyem. En la seva defensa sovint sorgeixen les associacions de veïns, tant o més importants que els sindicats, però no tan protegides jurídicament.

53.- El 3r. tipus de comunitat troncal, pactat per comunitats segones de veïnatge en règim federal d'igualtat, reunides en Ajuntament, és el grup municipal sobretot en defensa de la producció de tots els seus components. Antigament defensaven llur agricultura o llur ramaderia, avui, principalment la indústria i els serveis. Les tribus nòmades, les primeres ciutats sumèries, les "polis" gregues, els municipis medievals eren petits microcosmos autònoms, que omplien tota la vida de la majoria dels seus components. En els temps moderns i contemporanis no han cessat d'existir els moviments municipalistes per a la defensa dels municipis davant del centralisme absorbent dels Estats jacobins actuals. Els grans barris de les metròpolis actuals són antics municipis fagocitats, que caldria recuperar.

54.- El 4t. tipus de comunitat troncal, pactat per comunitats terceres municipals en règim federal d'igualtat, reunides en Consell comarcal, és l'agrupació de municipis en vista al mercat, per la defensa del propi comerç interior comarcal i de tot allò que se'n deriva. Antigament el radi geogràfic comarcal a l'entorn d'un mercat central tenia de distància un dia de camí a peu per anar-hi sortint a trenc d'alba i tornar a casa en fer-se fosc. Des de l'era industrial les metròpolis superpoblades, que cal regenerar, són un gros mercat de béns i serveis, de treball, de capital, etc.

55.- El 5è. tipus de comunitat troncal, pactat per comunitats quartes comarcals en règim federal d'igualtat, és l'agrupació gerencial que per la seva grandària permet la diversificació de serveis sectorials: seguretat, obres públiques, agricultura, ramaderia, mineria i pesca, comunicacions, finances, indústria, justícia, comerç, cultura, etc. Històricament se n'ha dit regió, província, departament, vegueria.

56.- El 6è. tipus de comunitat troncal, pactat per comunitats cinquenes regionals en règim federal d'igualtat, és l'agrupació de sobirania legislativa i, per tant, de disposició d'un dret propi, que permet disposar d'un parlament, d'un tribunal de justícia superior, d'un govern autònom, d'un codi civil i penal, etc. Històricament se n'ha dit comunitat autònoma, nació o ètnia en sentit estricte, país, etc.

57.- El 7è. tipus de comunitat troncal, pactat per comunitats sisenes nacionals en règim federal d'igualtat, és l'agrupació de comunitats per raons diferencials de caire cultural, religió, lingüístic, literari, geogràfic, històric, econòmic. Històricament se n'ha dit ètnia o nació en sentit ampli, interètnia o internació en sentit estricte, unió, federació, confederació, segons els casos.

Interessants són els casos de la Confederació helvètica unida no per cultura ans per interessos geogràfics, econòmics i històrics i de la nostra Confederació històrica catalano-aragonesa.

58.- El 8è. tipus de comunitat troncal, pactat per comunitats setenes confederals en règim federal d'igualtat, és l'agrupació de comunitats per causa de la cohesió que brinden grans àrees geogràfiques, lingüístiques, racials, religioses, històriques, civilitzatòries... Europa, els amerindis, l'hel·lenisme, l'Islam, el Mediterrani, els anglosaxons, l'Àfrica negra, els eslaus.

59.- El 9è. tipus de comunitat troncal, pactat per les grans àrees vuitenes culturals en règim federal d'igualtat, és l'agrupació de comunitats per assolir la comunitat sencera de tota la humanitat damunt del planeta Terra. No té sentit començar per dalt, sentir-se romànticament "ciutadà del món sense fronteres". Això és un joc simplista que massifica perillosament els humans i els lliura com a pastura de poderosos desaprensus amb prou mitjans tècnics de control de masses per dur els humans a l'escorxador. Costa molt validar tot el gran arbre o castell de la comunitat humana, però, durant segles i segles s'ha vist que tot intent de saltar-se nivells o de substituir-lo per muntatges artificials o voluntaristes, tard o d'hora, duu a la catàstrofe i a terribles sofriments de la majoria. Cadascun d'aquests nou nivells (51-59) ha de tenir d'alguna manera, mutatis mutandis, tots els requisits descrits a continuació (60-99) per esdevenir comunitat madura dins del seu respectiu tipus. La mateixa condició s'escau per a les comunitats especials, sectorials, empresarials, etc., tot i que en cadascuna hi predominin alguns aspectes sobre els altres. A partir d'ara, som davant d'una persona comunitària, no individual. Cal que cada individu o comunitat d'ordre inferior que la compon hi siguin, els uns iguals als altres en poder. Cadascun dels components pot excel·lir en coses diferents. Però cap no usa aquesta excel·lència per imposar-se als altres segons les seves conveniències. Cal que sigui la comunitat la que creixi i maduri en aquest nivell. Ells ja maduraren (o van madurant) en els nivells anteriors.

6.- LA COMUNITAT ÉS LLIURE.

60.- Hi ha la tendència a veure l'individu humà com un ser vivent i la comunitat humana com una estructura. Una comunitat humana és un ser vivent, un subjecte estructurat, d'un ordre nou. Si neix merament com un muntatge mecànic, haurà nascut mort. Cal que la comunitat neixi engrescada, enjogassada, festiva, il·lusionada -"va, fem-la?"-, decidida, participada per tots els convocants adults. Si perd aquest esperit inicial està perduda com una fulla que pot ser encara verda i ja tenir sec el peduncle (10) {PRÀCTICA -1}.

61.- La comunitat ha de fruir de salut bàsica, de serenitat, de felicitat i d'energia interior. Altrament, millor que es desfaci. La sensació de seguretat li ve de la seva pròpia força vital, no (excepte al principi) de proteccionismes i tuteles. Ella porta la seva iniciativa sense ni adonar-se'n i no es ven per un plat de lleties. Defèn les seves llibertats, els seus interessos, els seus desigs. Allò col·lectiu amb finalitats generals que neix espontani, per petit que sigui -una petita llar domèstica- és una nació (11) {SENTIMENT -1}.

62.- Aquesta energia interior no li ve d'ésser una comunitat superior a les altres, li ve de la font comuna d'energia regalada que raja de la fraternitat general, de l'actitud ecumènica que s'oposa radicalment a tot racisme i tota xenofòbia (93, 12, 43) {MÍSTICA -1}.

63.- I es realitza en el cor de la comunitat: el Comú, l'assemblea, la unió vivent i contradictòria de tots els participants, la participació directa i lliure de tots ells, la intimitat original de la comunitat. Allà es pren cura de l'educació i maduració dels infants individuals o col·lectius troncs inferiors. Allà es rep tota la informació necessària, es forma l'opinió i es prenen les decisions públiques adients, i es realitzen sempre per consens (72, 13, 22) {PSÍQUICA -1}.

64.- Fins ara la saludable infància comunitària. Ara assolim l'adolescència: la voluntat explícita de constituir subjecte social, lliure, autònom, independent, indeterminable des de fora d'ell mateix, autodeterminable, sorprenent, imprevisible, singular, irrepetible. En el seu propi centre no és controlable. És un autèntic enigma (14) {SUBJECTE -1}.

65.- Aquesta forta síntesi de les pulsions socialitzants és causada perquè emergeix l'ànima comunitària. "Tenien un sol cor i una sola ànima". S'han entregat els uns als altres sense condicions. Confien, es fien entre ells. Creuen (creure: cor dare) els uns en els altres. Prenen les decisions per unanimitat, perquè són unànimes. Hi ha carisma perquè es viu a prop de l'Esperit conjunt i de la seva animadora, sàvia, amorosa i poderosa influència (96, 15, 46) {METAPSÍQUICA -1}.

66.- Aquesta forta síntesi interior de la comunitat floreix en l'exuberant creativitat d'un teixit social, la societat civil, artísticament desplegable: actes, projectes, celebracions, aplecs, associacions de tota mena, escoles i, en el seu cas, moviments, gremis, sindicats, escoles, agrupaments, clubs, col·legis professionals, partits polítics, etc., ací, tots vistos, no com estructures jurídiques, ans com persones vivents inspirades, fonament unides entre elles i competitives en superfície com les fulles d'una alzina (75, 16, 25) {ART -1}.

67.- Quan la societat madura, quan s'ha fet rica i complexa, com una gran orquestra, pot triar representants per comandar-la en els seus aspectes més generals. Ells, els especialistes en la generalitat, que siguin dotats de nobles facultats creatives, imaginatives, dissenyadores d'utopies (17) {SENTIT -1}.

68.- La sobirania de cada comunitat radica en l'última llibertat inventiva de l'Esperit transcendent, que suggereix innovacions originals, insospitades, al·lucinants a alguns elements de la comunitat més lliures i transcendents, proclamadors d'utopies dures, els profetes, sovint tinguts per bojós perillosos, que el poble, no massificat, sap triar encertadament i apreciar fora de tota mida (99, 18, 49) {MÍTICA -1}.

69.- La sobirania de cada comunitat s'expressa en un parlament vivent. Els seus components són elegits -i són revocables en tot moment per consens- per les comunitats d'ordre immediat inferior (o, en el primer grau, pels individus), components del nivell en qüestió, segons costum o llei electoral que cadascuna d'elles es tria. Els representants, en sintonia amb l'opinió i decisions públiques (63) dissenyen i discuteixen utopies toves, viables, les proposen en forma de lleis mínimes objectives, les aproven, les revisen i les promulguen oficialment. Totes les eleccions són fetes exclusivament amb diners comunitaris i amb igualtat d'oportunitats (78, 19, 28) {ESTÈTICA -1}.

7.- LA COMUNITAT ÉS VALENTA.

70.- L'espontaneïtat de la comunitat és sagrada. La veritat de l'anarquisme tradicional és la primacia del poble, d'allò que vol, d'allò que viu, d'allò que ha de menester, malgrat sigui difícil de determinar, caòtic, contradictori. Cal donar prioritat al servei del poble. Totes les constitucions democràtiques comencen així: "tota autoritat emana del poble". Doncs, au!, a practicar-ho, abans que cap altra cosa. Autoritat (auctoritas, d'augere: augmentar) vol dir augment, no explotació, de la vida del poble. Fugir del poble és fugir de la pròpia arrel. Llibertari vol dir lliure en les coses més concretes. Però el poble no és egoïstament lliure, com els liberals. És lliure junt amb els altres, comptant amb els altres i amb la seva llibertat, pactant comunalment, mancomunadament (20) {PRÀCTICA -1}.

71.- Deia Tucídides que els espartans semblaven valents perquè tot el dia s'estaven preparant per a la guerra i que, en canvi, els atenesos eren capaços de treballar i jugar, i, a més a més, guanyaven les guerres. Cal a la comunitat l'autèntic valor de viure la seva pròpia vida amb les seves necessitats i llibertats (21) {EXPERIÈNCIA -1}.

72.- El poble sa viu des d'ell mateix. Porta la iniciativa, porta el seu joc. La seva realització concreta té l'encuny de la seva singularitat. És coneguda pel seu peculiar i espontani estil d'actuar. En el seu consum ni es priva de res, ni s'esclavitzava a res. No carrega ni a les empreses, ni al sou del treballador les despeses de la seguretat social. Tothom és a cobert en atur, en malaltia, en ancianitat, etc. No tem el comiat lliure en les empreses (63, 13, 22) {PSÍQUICA-1}.

73.- I, ahora, és un poble laboriós, treballador, que sap subvenir a les necessitats materials de la comunitat, que sap organitzar-se (sindicalisme) per preservar la seva dignitat en el treball, que sap lluitar contra les adversitats, que sap perfeccionar-se i superar-se en l'eficàcia productiva, talment que pot mantenir sempre vigent un pacte, de mínims, de solidaritat entre tots els seus membres sobre la repartició dels excedents comunitaris per subvenir al salari mínim vital, a l'atur, a les assegurances socials, a les despeses organitzatives i de comandament, etc.) (82, 23, 32) {TÈCNICA -1}.

74.- La batalla de cada dia, tant en l'àmbit interior com en l'exterior, es lliura en cada intercanvi elemental, ja sigui del mercat quantitatiu (mètric) de béns i serveis, de treball i de capitals o d'empreses i d'invents, ja sigui del mercat qualitatiu (àgora) d'informacions i comunicacions (diaris, ràdio, TV, vídeos, etc.), d'interessos i gustos, d'idees i projectes. Aquesta batalla és lliure, valent, ardida, ajustada, eficaç, crua, noble, transparent, responsable. Cal protegir des de la comunitat la igualtat d'oportunitats en aquest torneig a la plaça major, el lliure joc de l'oferta i la demanda en les coses mercadejables, contra depredadors privilegiats (multinacionals, militars, trusts, dumpings, etc.) (24) {FENOMEN -1}.

75.- La societat civil viu cadascun d'aquests moments i hi participa desperta, informada, reflexiva, decidida, vital en un mercat qualitatiu transparent, on la informació (i la teleinformació) no directament utilitària és socialitzada (fora de mercat mètric) i protegida, en els seus aspectes de privacitat, per la justícia. Vetlla la demanda que ella mateixa fa. No es deixa entabanar per adquisicions de qualitat dubtosa, ni es deixa guiar per enganys publicitaris de l'oferta (66, 16, 25) {ART -1}.

76.- La societat econòmica produeix una oferta adequada, en condicions ajustades a l'eficàcia i a la competitivitat, segons lògica, ciència i tècnica. La racionalitat ha de presidir el funcionament productiu i l'oferta de la producció al mercat quantitatiu (gremialisme). El gremi marcarà preus mínims antidumping i editarà la publicitat per tal que no sigui enganyosa i sí informativa. Els bancs es dedicaran només al món de la producció. Les caixes, a l'estalvi i al finançament del consum individual i comunitari de totes les comunitats. La mesura correcta d'aquest mercat, condició per a que aquest mercat sigui clar i la societat transparent, és una moneda estàtica (a cada producte un document i a cada document un producte), explicativa (factura detallada) i responsable (identificació de comprador i venedor) (85, 26, 35) {CIÈNCIA -1}.

77.- En el punt més alt -"servidor de tots"- de la comunitat hi ha un president (monarquia individualitzada -no anònima- responsable), harmonitzador i representant general de la comunitat, cap del comandament de l'Estat i de les forces armades. N'és el primer ministre del govern en funcions en iniciar-se la vacant del president anterior (87), i *fungeix* el seu càrrec durant quatre anys no renovables. No tindrà capacitats ni legislativa ni governativa directes. En cas de crisi de les institucions del Estat podrà assumir poders legislatius i de govern per un període màxim de sis mesos. Després està obligat a dimitir i sotmetre's a la justícia (27) {ANÀLISI -1}.

78.- D'acord amb el parlament, protegeix la independència dels legisladors en front de l'executiu, no intervé en la gestació de les lleis i vetlla llur aplicació (69, 19, 28) {ESTÈTICA -1}.

79.- D'acord amb el govern, protegeix l'actuació dels governants en front del legislatiu, no intervé en les actuacions governamentals, vetlla que tot es faci sota l'imperi de la llei i que l'Estat no acumuli patrimoni ni creï sector productiu propi. La terra serà progressivament municipalitzada. Tot servei imprescindiblement monopolístic serà gratuït (88, 29, 38) {LÒGICA -1}.

8.- LA COMUNITAT ÉS RESPONSABLE.

80.- Si un tronc és viu i transmet vida, també un tronc és ferm i transmet robustesa. Una comunitat naixent és feble i estantissa. Però a ella, des del seu primer dia, li cal una estructura mínima, precisa, explícita, concreta, un compromís, si no etern, ben ferm, una conjura inicial com la llegendària "Lliga Perpètua", pactada pels primers cantons suïssos confederats d'Uri, Schwyz i Unterwalden, a la vora del llac dels Quatre Cantons, a la llum de la lluna, al 1273... o com qualsevol parell d'enamorats es jura amor etern (30) {PRÀCTICA -1}.

81.- La comunitat neix poderosa, com empresa lliure d'empreses lliures. Es dota a si mateixa d'organització social, festiva, política, cultural. Es dota d'una pròpia forma lingüística. Es dota d'empreses eficaces i competitives en un entorn aspre, dur, exigent. Es dota dels mitjans adequats de finançament (31) {SIGNE -1}.

82.- La comunitat és regida per un doble principi de subsidiarietat: a) que no faci l'autoritat allò que pot fer la societat civil i el poble i b) que no faci una comunitat superior allò que pot fer una comunitat inferior. Ella funda escoles i universitats per a la formació de bons professionals. Sap aprofundir en l'autoorganització, en l'educació, en la investigació científica i tècnica. Sap apreciar el voluntariat, les habilitats, tècniques i teràpies ancestrals i fomentar l'artesanat, la iniciativa espontània i la inventiva popular (73, 23, 32) {TÈCNICA -1}.

83.- Sap respectar, restaurar i reciclar la natura, les energies, les primeres matèries, el patrimoni comú; sense descurar les pròpies necessitats, exigències, urgències, sense oblidar la generació de patrimoni propi, que li doni estabilitat, i la generació d'estalvi que li permeti un desenvolupament raonable (92, 33, 42) {ÈTICA -1}.

84.- Cada comunitat troncal és un objecte amb estructura definida. Es desplega segons un organigrama intern racional adequat. Es presenta en públic "amb cara i ulls", amb els seus signes d'identitat: nom, finalitat, seu, àmbit, components, condicions d'entrada i sortida, obligacions, drets, economia i comptabilitat comunitàries, estructures associatives, administratives i governatives (34) {OBJECTE -1}.

85.- Aquesta estructura és eminentment fecunda. A part de les plusvàlues particulars que generi, la plusvàlua col·lectiva (87), detectable amb la comptabilitat general possible amb la moneda racional, és d'exclusiva propietat de la comunitat que la privatitzarà, segons llei, part repartint-la per al consum i part per a la inversió en estructures productives energètiques, de primeres matèries, de maquinària, de comunicacions, d'informació, de serveis, de formació, etc., i sempre per a reduir impostos (76, 26, 35) {CIÈNCIA-1}.

86.- Aquesta estructura anirà esdevenint cada cop més cibernètica. I tot plegat és fundat en un cos legal, en perfeccionament perpetu, basat en una Constitució o Estatut, de mínims, contractat, sense ingerències externes, ben assumit per totes les parts components de la comunitat. Aquesta llei fonamental és sempre oberta i corregible de comú acord (95, 36, 45) {METAFÍSICA -1}.

87.- El conjunt d'una societat complexa és governat per un organisme executiu tècnic, racional, professionalitzat, sense intencions polítiques, que resten recollides en l'esperit de les lleis que va aprovant el legislatiu. El govern només té, com a màxim, per aquest ordre descendent, un primer ministre, un responsable d'afers exteriors, un de política i administració interior i un responsable de l'economia conjunta (protecció i aplicació de la plusvàlua comunitària (85)) amb dos secretaris, un d'economia exterior (vigilant de l'equilibri econòmic amb l'exterior) i un altre d'economia interior (que vigilarà l'equilibri econòmic interior). En total una escala de sis càrrecs. S'elegeix directament, no per via parlamentària, el càrrec inferior vacant. Hi ha ascensió automàtica cada quatre anys o en el cas que sigui vacant un càrrec superior. Aquest sistema funciona com escola de governants... fins a la presidència (77). Cap càrrec dura més de quatre anys (37) {SIGNIFICAT -1}.

88.- El funcionament, dia a dia, del govern és fa sempre segons llei. El parlament no controla el govern, si no és a través de la seva capacitat legisladora. El govern no pot proposar projectes de llei al parlament. Qualsevol comunitat inferior o especial i qualsevol ciutadà pot denunciar actuacions contra dret del govern als tribunals. Per evitar temptacions coactives i torturadores, els detinguts per la força pública, en aquest cas, justicial, seran portats directament a jutjat (79, 29, 38) {LÒGICA -1}.

89.- A part de la possibilitat, en tot moment, d'actuació judicial contra el govern, tots els càrrecs de l'Estat -president, legisladors i governants- en acabar llur mandat són posats a disposició de la justícia, que estudiarà les actuacions i dictarà sentència laudatòria o condemnatòria, segons el cas i ells i els mateixos jutges sempre podran estar sotmesos a la crítica d'una opinió pública lliure (98, 39, 48) {IDEICA -1}.

9.- LA COMUNITAT ÉS AMOROSA.

90.- Hi ha una lamentable creença: "el comú és una olla de grills", "ningú no s'entén amb ningú", "a la societat sempre hi haurà corrupció", "tants caps tants barrets", "no t'emboliquis en política, tu mira per tu", etc. Una comunitat que no arrenca d'una profunda actitud d'amor mutu mai no prosperarà. La guerra total i absoluta és el retorn a la barbàrie. L'amor és l'aire que cal a la comunitat per a respirar. No cal esmentar-lo contínuament. Però cal alimentar-lo amb obres i de veritat. No cal endolcir superficialment la comunicació. Pot ser tan dura, tan espontània (70) com calgui. Però l'amor, que ha de ser latent, implícit, ha de ser sempre retrobable i renaixent com a la darrera reraguarda de la comunitat. Amor, compassió, perdó, indult, amnistia. L'odi destrueix. La indiferència refreda (40) {PRÀCTICA -1}.

91.- Aquest amor relativitza la importància de cada component de la comunitat. "Feu guerra, pledegeu només per veure qui guanya l'altre en servei, en honor de l'altre". Cal aprendre a viure més la interacció, la comunió entre els components, que la pròpia realitat i la dels altres components. Vetllem afinadament la perfecció en cada comunicació. I vetllem globalitzadament que no restin àmbits de la comunitat paradoxalment incomunicats. Però sense forçar res ni ningú. Delicada atenció primera al més tímid, al més feble, al marginat, a l'alternatiu, a l'enemic, a les comunitats components més petites, a la persona individual, a la salut física, a tota la natura (41) {AMOR -1}.

92.- L'amor és dur. Per amor, respectem el conjunt de la comunitat, la seva estructura, els seus membres, els seus pactes i el conjunt de la natura, la seva estructura, els seus elements, les seves lleis, malgrat que això comporti per a nosaltres pèrdua de lucre, de beneficis, de fama, d'èxit, de llibertat, de salut i de vida. Per amor conservem en el dipòsit de la memòria col·lectiva espontània tot allò viscut que ha esdevingut valuós per a la comunitat (83, 33, 42) {ÈTICA -1}.

93.- L'amor és dolç. En l'hora de la festa, en l'hora de l'èxtasi col·lectiu, vibrem tots a l'uníson, feliços d'estar junts, participatius en la seva realització. Cada component se sent realitzat ell mateix plenament dins de la seva pertinença al conjunt. Fugim del "panem et circenses", de les festes atordidores, escapada covarda de la lluita per la vida, crematori vil de les energies que no es deixen dominar. L'experiència embriagadora de la vera festa comunitària, on a més són convocades les persones, les savieses, els records del passat, de l'inconscient, mai no s'oblida en mig de la fragositat de la lluita diària i n'és la inesgotable font d'energia (62, 12, 43) {MÍSTICA -1}.

94.- La comunitat és sincerament humil. Sap morir a si mateixa si la realitat conjunta així li ho demana. Fins i tot: "estimaràs la comunitat enemiga teva". Sap fondre's i perdre's en el mar de l'ecumenisme còsmic, de la fraternitat transcendent. Potser "convé que un poble mori per la salvació dels pobles". L'internacionalisme comunitari! (44) {NOÛMEN -1}.

95.- En un toll d'aigua, milers de vivents d'una sola cèl·lula cada un, lluiten entre ells per a la supervivència. Hi regna la llei de la selva. El gros es menja el xic. En qualsevol vivent pluricel·lular, milions de vivents d'una sola cèl·lula conviuen harmònicament en perfecta simbiosi. El secret? Els segons, tots tenen tota la informació genètica igual i completa del conjunt. Tots han acceptat la "Constitució" de tots. Cadascun funciona segons la seva part, però tots poden fer-ho tot. Tots els components de la comunitat han d'acceptar de tot cor (tots creuen, fides) l'estructura social i jurídica (pacte = pacificador, foedus). Amb els sacrificis que hagin calgut i que s'han de repartir equitativament. Això funda l'estabilitat social. És barroer aconseguir-la per la coacció bruta (86, 36, 45) {METAFÍSICA -1}.

96.- Però la comunitat vivent sempre està disposada a mutar -petites correccions o grans revolucions- l'estructura pactada, perquè té una ànima col·lectiva, una capacitat irrenunciable de decisió i de llibertat, una potència creativa més forta que tots els pactes. Els ossos del cos social són travessats, envoltats i vivificats per unes tendres cèl·lules que els formen i reformen constantment. La nostra fidelitat comunitària no és mai mecànica (65, 46, 15) {METAPSÍQUICA -1}.

97.- Una comunitat madura ha fet al llarg del seu desenvolupament experiències valuoses. Les ha anades acumulant i processant internament. Les ha meditates i les ha conservades en el fons del seu cor comunitari. I ara llueix en el món amb la seva genuïna saviesa (47) {SÍNTESE -1}.

98.- Les tradicions sagrades, els sistemes i cosmovisions filosòfics i, més aplicadament, el dret racional d'una comunitat són signes objectius de la maduració comunitària. Els sacerdots, els intel·lectuals i els juristes són la seva glòria, la seva autoritat ideal. Hem de defensar llur independència. I, en especial, la radical independència de la justícia respecte a l'Estat i la seva accessibilitat gratuïta per a tothom (89, 39, 48) {IDEICA -1}.

99.- I, finalment, els mites sagrats, els poemes i cròniques de les grans gestes antigues o modernes, els himnes heroics, les celebracions singulars per grans esdeveniments, o les celebracions fundadores de la pròpia tradició són els signes subjectius de la maduració comunitària. Els humans verament carismàtics, els profetes triats per un poble no alienat ni massificat, l'autèntic "profeta a casa seva", els "homes bons" de la comunitat que resolen els conflictes, que gaudeixen de confiança de les parts antagòniques, però democràtiques de cor, són la seva glòria, l'autoritat verament sagrada, la "jerarquia" (hierós: sagrat, arkhé: autoritat) que està per damunt de tota altra jerarquia. Això no és romanticisme. És adorar l'Esperit.

100.- **Provem de fer tot això?**